

КОЙТО ДИРИ МНОГОТО

Дѣдо Ильо сне тежкия товаръ отъ гърба си, седна върху него и въздъхна. Въздишката му бѣше толкова дълбока и тѣй направо отъ сърдцето му излѣзе, че пожълтѣлитѣ листа на брѣзата трепнаха отъ мжка и паднаха върху окжсаната му капа. Съжали се надъ дѣдо Иля и вѣтърътъ. Той грабна въздишката и я понесе надалечъ по полето.

Свети Илия, който се бѣше изтегналъ на припекъ, чу въздишката и понадигна глава. Той бѣше слѣзълъ на земята да си почине и гледаше облацитѣ, които сега безъ грѣмъ и трѣсъкъ се плъзгаха спокойно по небето.

— Кой ли въздъхна тѣй дълбоко? — попита се свети Илия и се понадигна още повече. А! дѣдо Ильо, който едно време се бѣше скрилъ отъ моитѣ грѣмотевици подъ

клена на нивата си, тъкмо когато щѣхъ да го шибна съ огнения си бичъ. Добре сторил, че се сѣти о̀време, та се сви въ буренака на слога!

Свети Илия стана и трѣгна къмъ дѣда Иля.

— Добъръ день, позна ли ме, дѣдо Ильо?

— Познахъ те ами, познахъ те. Че може ли да не те позная, бе братко. Ти си свети Илия, оня, дето щѣше да ми свѣтнешъ едно време тѣй,

че никога вече да не прогледна... Много пжти съмъ се питалъ: овжгленъ и черъ като дяволъ, дали щѣше да ме прибере дѣдо Господъ въ рая?

Свети Илия се засмѣ.

— Щѣше, щѣше. Чиста ли е душата на човѣка, тя е Божя душа. Тѣлото не се гледа.

— Тѣй е, тѣй е, — потвърди дѣдо Ильо. А ти отъ кждя.

— Чухъ, че въздъхна тежко, та рекохъ да те видя. Все мога да ти помогна нѣщо...